

και τα γύρω χωριά άκμασαν ξανά μέχρι το 1974 που μια άλλη ορδή βαρβάρων, οι Τούρκοι ήρθαν και ξαναπάτησαν τα άγια χώματα του τόπου μας και βεβήλωσαν τις πολιτείες και τα χωριά μας.

Η πεδιάδα της Κυθρέας, γέμισε όπως και τότε αδικοχαμένα κουφάρια και όλη η μισή βόρεια Κύπρος στέναξε από τη σκλαβιά βλέποντας να ξαναζωντανεύουν μπροστά της τα εγκλήματα αιώνων μαύρων αδικίας και επιβολής του ισχυρού πάνω στον αδύνατο.

Σπαράζει ο Πενταδάκτυλος αλυσοδεμένος απ' την αδικία. Η νερομάνα του Κεφαλόβρυσου κάθετα στις όχθες του και θρηνεί το νερό της που χάθηκε. Οι ασημόφυλλες

ελιές θροίζουν με παράπονο στο κάθε παιγνίδισμα τ' ανέμου που αναδεύει στα φύλλα τους.

Όμως στην ψυχή του κάθε Κυθρεώτη σιγοκαίει η ελπίδα για την ώρα του γυρισμού, και τραγουδά τον πόνο του καρτερώντας.

Βάστα καρδιά μου, μη λιγές κουράγιο και ελπίδα,

μη σε λυγά της προσφυγιάς η μαύρη καταίγιδα

και συ Κυθρέα της ελιάς, του κάμπου νερομάνα.

βάστα! Σε λίγο θ' ακουστεί της λευτεριάς καμπάνα

ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Δέστε κει, απ' τα βουνά
ο βοριάς σφυρίζει.
Μαύρη φέρνει συννεφιά
και το κύμα αγριεύει
θα πλακώσει ο χιονιάς
θα παγώσ' η μύτη
κι έτσι όλα τα παιδιά
θα κρυφτούν στο σπίτι.
Νάτα πλάι στη φωτιά
που γι' αυτά σπιθίζει
η καλή τους η γιαγιά
παραμύθ' αρχίζει
Γεώργιος Κοκής